

τουμπάρω

τουμπάρω κ. **τουμπέρνω**, ρ. [<τούμπα + κατάλ. -άρω, -έρνω], τουμπάρω. **1.** παίρνω τούμπα: «πρόσεχε μην τουμπάρεις, γιατί ο δρόμος είναι παγωμένος». **2.** με απατηλά μέσα ή πλανερά επιχειρήματα κάνω κάποιον να αλλάξει γνώμη, τον ξεγελώ: «είναι τόσο καταφερτζής, που, όποιον και να βάλει στο μάτι του, τον τουμπάρει». (Λαϊκό τραγούδι: *εμένα φίλε δε με τουμπάρει αυτός ο τρόπος, μην επιμένεις, χαμένα λόγια, χαμένος κόπος*). **3.** φέρνω κάποιον ανάποδα, ανάσκελα, τον νικώ: «όσες φορές μάλωσα μαζί του, τον τουμπάρισα». **4.** (ιδίως για αυτοκίνητο ή άλλο τροχοφόρο) ανατρέπομαι, αναποδογυρίζω: «είναι μέσ' στη στενοχώρια του, γιατί τουμπάρισε το καινούριο του αυτοκίνητο». (Λαϊκό τραγούδι: *θα τραβήξουμε δυο ούζα κι ο Ψαρής θα κάνει σουζα κι αν δεν πάρουμε χαμπάρι αγκαλιά θα μας τουμπάρει*).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας